

LITERA www.litera.ro
books

JACK MEGGITT PHILLIPS

BETHANY
ȘI
BESTIA

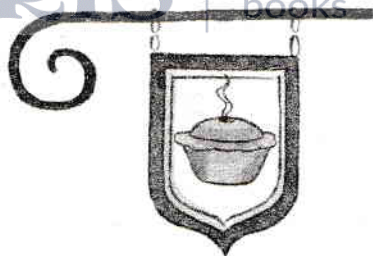
RĂZBUNAREA BESTIEI

Ilustrații de Isabelle Follath

Traducere din limba engleză de Diana Dorobanțu

LITERA
București

Începuturile Bestiei

Când Ebenezer Tweezer avea unsprezece ani, lumea era mult mai tânără.

Pe străzi, în loc de mașini, vedeai cai și trăsură, iar în absența telefoanelor și a calculatoarelor, oamenii comunicau prin scrisori sau sperau că strigătele lor vor ajunge la destinație.

Nu existau fotografiile, așa că, dacă ești genul care imortalizează momente, atunci când te îmbraci într-o haină frumoasă sau când mănânci o masă delicioasă, ar fi trebuit să te deplasezi tot timpul în compania unui pictor personal. Electricitatea era un cuvânt de neînțeles în acele vremuri, ceea ce însemna că nu puteai citi cărți înainte de culcare decât dacă aveai o rezervă consistentă de lumânări.

Pe scurt, era o perioadă oarecum neplăcută în care să trăiești. Iar pentru bietul Ebenezer, era cu atât mai neplăcută, deoarece era un copil extrem de antipatic.

Ar fi greu de spus ce anume ce îl făcea să fie astfel. Să fi fost expresia de îngâmfare de pe chip sau poate avea legătură cu ținutele lui veșnic extravagante, pline de volane și cu modele viu colorate?

Indiferent de motiv, era clar că ceilalți copii nu se înnebuneau după micul Ebenezer. Nu era niciodată invitat la petrecerile lor, la duelurile verbale între bufoni sau la spectacolele la teatru, dar acest lucru nu îl împiedica să aterizeze neinvitat. De fapt, Ebenezer își petrecea majoritatea după-amiezilor pândind în fața Plăcintăriei Muddlington, pentru că știa că, din când în când, copiii se adunau acolo și se provocau reciproc la întreceri spontane de mâncat pateuri.

De cele mai multe ori însă, Ebenezer își petrecea zile întregi în afara prăvăliei cu plăcinte, dar nu venea niciun copil. Dar Ebenezer profita de acest timp ca să-și exerseze abilitățile de conversație, vorbind cu pereții. Spunea lucruri de genul:

– Nu-i așa că e o zi frumoasă?

Sau:

LIBRIS

We know books

– Ai văzut noua comedie a lui Willy Cumilcheamă? Nu, nici eu nu am înțeles glumele.

Și:

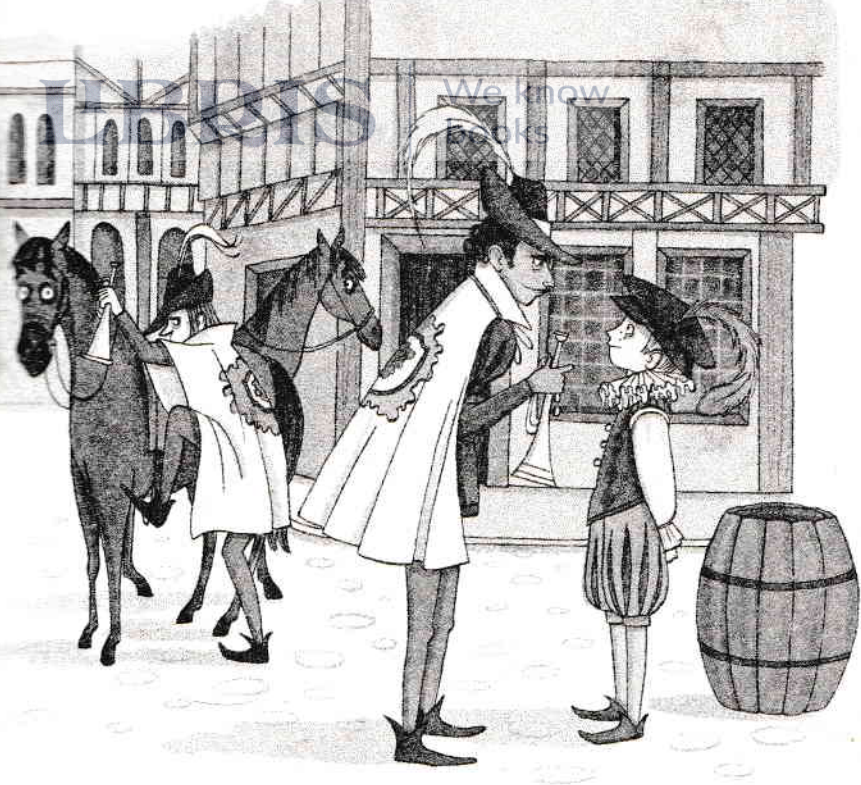
-- Ce nenorocire și cu ciuma asta, nu-i așa?

În mod constant, peretii nu aveau nimic de spus. Dar pe Ebenezer nu-l deranja, deoarece considera toate aceste conversații unilaterale ca pe o pregătire foarte bună pentru cele reale. Era convins că, dacă ar fi fost în stare să găsească subiectul potrivit de conversație sau să aibă numărul potrivit de volane la cămașă, atunci ceilalți copii l-ar fi lăsat să li se alăture în jocurile vesele cu pateuri.

Într-o astfel de zi, când pândea în fața prăvăliei cu plăcinte, Ebenezer observă că în piață se produsese mare agitație. Crainicul orașului renunțase la strigătele lui obișnuite despre minunatele oferte disponibile în merceria soției sale, iar acum striga ceva de mama focului. Ebenezer nu reuși să audă ce spunea exact, deoarece agitația și zgomotul de pe stradă erau prea puternice.

Niște bărbați cu înfățișare serioasă, purtând pelerine stacojii tare caraghioase și ciorapi verzi, tocmai descălecau de pe cai. Fiecare ținea o trâmbiță în mână de parcă ar fi fost o armă, iar pe fețele lor se citea îngrijorarea.

– Hei, tu, băiete! strigă unul dintre ei.

Ebenezer văzu că pelerinele aveau o emblemă pe care scria *Divizia Operațiunilor de Ridicare a Răufăcătorilor în Secret*.

– Ai văzut cea mai mortală creatură care-a băgat spaima-n toată lumea?

Ebenezer era convins că și-ar fi amintit de o astfel de creatură, dar era un copil bine-crescut și dorea să fie de ajutor. I-au trebuit vreo douăsprezece secunde să se gândească.

– Nu, sunt aproape sigur că nu, spuse Ebenezer.

Este un fel de joc de-a v-ați ascunselea? Nimeni nu a zis că ar vrea să-l joace cu mine, dar nu cred că trebuie să ceri ajutor.

– Nu e un joc, băiete! Dacă nu prindem creatura înainte să-și recapete puterea, nu se știe ce s-ar putea întâmpla, spuse bărbatul cu pelerină.

– Oh, vai de mine, spuse Ebenezer. Mi-aș dori să pot fi de ajutor. Dar, după cum am spus, nu am întâlnit nicio creatură. Îmi pare rău.

Bărbatul cu pelerină păru să ia această remarcă drept o insultă personală. Se întoarse țăfnos spre calul lui, iar apoi se îndepărtă la trap de Ebenezer. Restul grupului cu pelerine și ciorapi își continua căutările – bărbații intrau în clădiri și puneau întrebări răstite –, dar atenția lui Ebenezer fu curând atrasă în altă parte, când văzu trei copii care se apropiau de prăvălia cu plăcinte.

– Am auzit că au prins-o în beciul lui Lady Morgana. Se pare că o ținea ascunsă de Divizie de secole întregi, spuse Nicholas Nickle, un băiat antipatic, cu o figură la fel de antipatică.

– Nimeni nu trăiește secole întregi, așa că în mod clar nu este adevărat, dragul meu frate, spuse sora în mod clar

ne-dragă a lui Nicholas, Nicola Nickle. Eu am auzit că această creatură era cât un dâmb, până când Divizia i-a dat să mănânce o trompetă. Unul dintre vecinii Morganei a spus că a văzut creatura cum se dezumflă ca un balon, iar apoi a șters-o rapid din casă.

– VREAU NIȘTE ȘOSETE! spuse Nicco Nickle, cel mai mic copil al infernalei familii.

Familia Nickle era considerată o adevărată amenințare de întregul cartier, dar Ebenezer nu era chiar în postura de a face mofturi în materie de prieteni. Când se apropiară, Ebenezer își înfioie volanele de pe cămașă și încercă să-și amintească discuțiile politicoase pentru care se pregătise.

– Nu-i așa că-i o mizerie și comedia asta de doi bani? Nu, n-am prins deloc „ciumă“, spuse Ebenezer și se încruntă. O clipă, cred că este posibil să le fi amestecat puțin.

Fețele fraților Nickle se luminau. Ebenezer o interpretă ca pe un gest de prietenie, drept care și fața lui făcu la fel.

– Ei bine, ia te uită cine a venit pentru o nouă bătaie. Este chiar domnul Ebenezer Ratatul, spuse Nicholas.

– Îmi place când îmi spui așa, zise Ebenezer, extrem de serios. Am citit undeva că este foarte important ca prietenii să își pună porecle.

– Nu suntem prietenii tăi, Ebenezer. Am crezut că ți-am arătat ultima dată ce se întâmplă dacă ne spui așa, zise Nicholas.

– Hmm? O, da, jocul în care mă urmăriți, aruncând în mine cu bețe și pietre este foarte distractiv, spuse Ebenezer. Poate, de data aceasta, am putea să stăm puțin de vorbă și-atât? M-am antrenat vorbind cu pereții ore în șir.

Dar în scurt timp fu clar că frații Nickle nu erau în dispoziția potrivită unei conversații savuroase. Cei trei îl atacară pe Ebenezer, urmărindu-l prin piață și pe tăpșanele din spatele casei lui. Îl făceau în toate felurile, îl insultau și, din când în când, îl loveau cu pietre în ceafă.

Ebenezer reuși să câștige un avans considerabil față de ei, întrucât fusese binecuvântat cu o pereche de picioare lungi și slăbănoage. În timp ce alerga, încerca să se convingă că era doar un alt joc, chiar dacă știa în adâncul sufletului că nu era tocmai așa. La fel ca toți ceilalți, frații Nickle nu-l agreau pe Ebenezer și el nu putea face nimic în acest sens. Oricât de multe cămăși ar fi cumpărat sau oricâte discuții ar fi avut cu pereții, nu-i putea face să-l placă sau să-l respecte.

Dar apoi, în timp ce alerga pe ultima porțiune spre casă, călcă în ceva moale. Se uită la talpa pantofului și descoperi

o masă amorfă și cenușie de dimensiunile unui vierme. Pe măsură ce o inspecta, apropiindu-și mai mult privirea, reuși să distingă trei ochi negri, două limbi negre și o gură din care curgeau bale. Avea mâini și picioare minuscule, iar respirația îi mirosea a varză fiartă.

-- Ajută-mă, spuse vietatea moale, în timp ce o desprindea de pe pantof.

Ebenezer era atât de șocat s-o audă vorbind, încât o scăpă din mână. O ridică repede înapoi și-o șterse de praf.

– Îmi pare foarte rău, spuse el.

În timp ce o privea cu ochii cât cepele, își dădu seama că ține în mână ceva extraordinar. Preț de câteva secunde, pur și simplu o privi nemișcat, dar își aminti de regulile de politețe.

– Mă numesc Ratat... – vreau să spun, Ebenezer.

– Iar eu sunt o bestie. Te implor, ești singura mea speranță!

Ajută-mă.

